

Arrest

nr. 209 016 van 7 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat M. LYS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 11 februari 2016 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 23 februari 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Op 24 april 2016 werd een voogd aangesteld door de dienst Voogdij van de FOD Justitie. Op 28 februari 2017 verviel de voogdij van rechtswege.

1.2. Op 13 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker in een aangetekende brief van 13 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U werd gehoord op 23 februari 2018 van 09.00 uur tot 13.10 uur op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) bijgestaan door een tolk die het Pasjtoue machtig is. Uw advocaat, meester Mathieu Lys, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pasjtoen van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Khozakhel, gelegen in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. Vanaf uw negende woonde u in het dorp Chamthala, eveneens gelegen in het district Khogyani van de provincie Nangarhar.

U volgde gedurende tweeënhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan koranlessen in de moskee van uw dorp. Drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, toen u uw vee liet grazen, kwam er een jongen voorbij die bij het Nationaal Leger diende en die u aansprak. Op dezelfde moment kwam er een groep talibanstrijders langs en de jongen die u aansprak rende weg. U werd bang en begon ook te lopen. U werd ingehaald door de taliban nadat u op de grond viel. Toen de talibanstrijders u wilden meenemen, kwamen er dorpingen tussen die de taliban overtuigden om u te laten gaan. Dertien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kwamen er talibanstrijders voor het eerst naar de moskee waar u koranlessen volgde. Twee dagen op rij kwamen ze langs en zeiden ze niets. Op de derde dag spraken de talibanstrijders met de mullah en vertelden ze hem dat ze u en nog een andere jongen wilden rekruteren. Hierop belde de mullah uw vader, die u vervolgens naar uw oom in het district Behsud stuurde. Daar bleef u zeven dagen, alvorens uw vader u terug naar huis liet komen. U bleef drie dagen in Chamthala terwijl uw vader het probleem besprak met de dorpsoudsten. Na drie dagen besloot uw vader om u het land uit te sturen. U kwam aan in België op 11 februari 2016 en u vroeg op 23 februari 2016 asiel aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw taskara en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

U ben er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw problemen met en gedwongen rekrutering door de taliban.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk gemaakt heeft drie maanden voor uw vertrek reeds problemen te hebben ondervonden met de taliban. Zo is het niet aannemelijk dat een jongen uit uw dorp, waarvan u niet eens weet hoe hij heet en die toevallig ook bij het Nationaal Leger diende, u plots uit het niets zou aanspreken met “hallo neef, waar is uw huis?”. U kan ook niets vertellen over zijn job bij het leger (CGVS, p. 25). U kan evenmin iets vertellen over wat er met hem gebeurd is (CGVS, p. 26). Dat u dermate weinig kan vertellen over deze jongen die bij het Afghaanse leger diende en bovendien niet eens weet hoe hij heet, staat bovendien in schril contrast met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u meermaals beweerde dat het de taliban op zoeken waren naar een vriend van u (Vragenlijst DVZ, vraag 7).

Voorts moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over hoe lang u koranlessen volgde in de moskee. Zo beweert u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u ongeveer negen maanden naar de moskee ging en koranlessen volgde. Op het CGVS beweert u plots dat u ongeveer tweeënhalf jaar naar de moskee ging om koranlessen te volgen (CGVS, p. 26). Wanneer u bovendien wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, ontkent u dat u ooit sprak over negen maanden. (CGVS, p. 26).

Verder zijn uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering evenmin aannemelijk. Zo is het niet aannemelijk dat de taliban via de mullah uw vader ervan op de hoogte zouden brengen dat ze u wilden rekruteren, om vervolgens gewoon weg te gaan (CGVS, p. 22 en 24). de Immers, zo verklaart u zelf dat

de taliban u met geweld zouden meenemen als u zou weigeren (CGVS, p. 23). Het is dan ook niet aannemelijk dat ze uw vader de kans zouden geven om u in veiligheid te brengen door hem op de hoogte te brengen van hun plannen. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u naast de kwestie dat er een kind bij u thuis kwam aankloppen en vroeg waar u was toen u onderdook bij uw oom in Behsud. Opnieuw geconfronteerd met uw onaannemelijke antwoorden, antwoordt u wederom naast de kwestie dat u naar uw oom ging (CGVS, p. 24).

Evenmin houdt het steek dat uw vader eerst de moeite zou nemen om u in veiligheid te brengen bij uw oom in Behsud uit angst voor uw gedwongen rekrutering, maar vervolgens het grote risico neemt om u na zeven dagen terug naar het dorp te laten komen om afscheid te nemen (CGVS, p. 24). Zo was het een logischere en veiligere oplossing geweest om uw familie naar Behsud te laten komen om afscheid van u te nemen in plaats van u terug naar het dorp te laten komen waaruit u gevlucht was. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat de taliban uw huis in brand konden steken als er niemand thuis was (CGVS, p. 25). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen. Bovendien kon uw familie even goed in groepen naar Behsud gaan zodat er telkens iemand thuis was. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u plots dat de taliban uw vader ervan hadden overtuigd dat ze na zeven dagen niet meer naar uw huis zouden komen (CGVS, p. 25). Deze verklaring kan evenwel allerm minst overtuigen. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u geheel naast de kwestie (CGVS, p. 25). Daarenboven houdt het geen steek dat uw vader u afscheid zou laten nemen als de taliban reeds hadden gezegd dat ze niet meer zouden langskomen.

Bovendien heeft u bijzonder weinig kennis van de rekruteringspraktijken van de taliban in uw regio. Immers, wanneer u wordt gevraagd of u andere mensen kent die werden gerekruteerd door de taliban, antwoordt u ontkennend, alvorens u vertelt dat u van "veel mensen hoorde dat ze werden ontfvoerd uit hun huizen" (CGVS, p. 23). Echter, gevraagd over wie u het heeft, antwoordt u ontwijkend en naast de kwestie dat het in Khozakhel gebeurde, uw geboortedorp (CGVS, p. 24). Echter, u moest eerder op het gehoor reeds toegeven dat u daarover niets kon vertellen (CGVS, p. 6). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd naar specifieke voorbeelden in Chamthala, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan, moet u evenzeer toegeven dat u niemand kende die werd ontfvoerd, maar dat u "wist dat als mensen weigerden, ze met geweld werden meegenomen". U kan evenwel geen enkel specifiek voorbeeld geven (CGVS, p. 24).

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara bevestigt enkel uw identiteit en afkomst uit Khogyani. Het verzendingsbewijs bevestigt enkel dat u post ontving vanuit Behsud.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden problemen met en gedwongen rekrutering door de taliban geenszins aannemelijk weten te maken. Bijgevolg maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reël intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reël risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Behsud te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is.

Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad.

Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berylbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviserd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Behsud vestigt.

Immers, u verklaart zelf dat uw oom in Behsud woont, dichtbij de luchthaven van Jalalabad. Echter, u beweert dat u niet weet hoe het dorp heet waar hij woont (CGVS, p. 16).

Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen. Zo verbleef u volgens uw verklaringen zeven dagen bij uw oom voor u het land verliet en betaalde hij bovendien een aanzienlijk deel van uw reis naar Europa (CGVS, p. 21). Dat u beweert niet te weten hoe het dorp heet waar uw oom woont, doet vermoeden dat u mist wil spuien over uw netwerk in Behsud. Evenzeer spuit u mist over uw opleidingsniveau. Zo beweert u op de DVZ dat u analfabeet bent en maar negen maanden koranlessen volgde (Verklaring DVZ, vraag 11; Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS beweert u plots dat u gedurende tweeënhalf jaar koranlessen volgde en Pasjtoe kan lezen (CGVS, p. 4).

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat uw oom u niet kon ondersteunen omdat de taliban achter u aan zaten (CGVS, p. 27). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*"-de Vluchtelingconventie van 1951 ondertekend te Genève
-artikelen 48/3,48/4,48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980
-de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980
-het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)
-beoordelingsfout;
-artikel 27 van het KB van 11 juli 2003
-artikel 10 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (verder richtlijn 2013/32)".*

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in asielzaken.

Verzoeker voert - aangaande de vluchtelingenstatus - vooreerst aan dat het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing verwarrend, onduidelijk en onvolledig is, daar het feiten uit zijn relaas weglaat en de doorslaggevende redenen voor zijn vlucht niet duidelijk laat blijken. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal zijn verzoek om internationale bescherming oppervlakkig heeft onderzocht.

Verzoeker bevestigt dat hij weinig informatie heeft over de rekruteringsmethodes van de taliban in zijn regio, doch wijst erop dat hij verklaarde dat er mensen verdwijnen en hun lot onbekend is. Verzoeker ontvluchtte bovendien het dorp Koziakhel toen hij negen was, zodat het feit dat hij geen informatie heeft over de rekruteringsmethodes van de taliban aldaar, niet doorslaggevend kan zijn. Hij meent verder dat deze vaststelling de commissaris-generaal niet ontslaat van zijn verplichting om zijn verklaringen te onderzoeken.

Hij wijst er in deze op dat zijn verklaringen conform zijn met de landeninformatie beschikbaar over de rekruteringsmethodes van de taliban in zijn regio, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen versterkt. Hij verwijst hierbij naar informatie van EASO en de UNHCR Eligibility Guidelines waaruit blijkt dat gemeenschappen vaak een akkoord hebben over de personen die kunnen gerekruteerd worden en hierbij tevens door de taliban onder druk gezet worden, zodat voor de personen die gedwongen gerekruteerd worden weinig ruimte is om dit te weigeren en zij anders vervolging riskeren.

Bovendien blijkt uit de informatie dat er een speciale band bestaat tussen verzoekers clan en de taliban in zijn provincie.

Verzoeker meent dan ook dat *"In dit opzicht is het motief dat het niet logisch zou zijn dat de taliban de kans bieden aan de vader van verzoeker om hem in veiligheid te brengen niet ongeloofwaardig, maar helemaal conform met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat het uitzonderlijk is dat iemand met geweld meegenomen wordt en dat de taliban de voorkeur geven aan de traditionele mechanismes om de families onder druk te zetten tot dat zij eigenlijk geen andere keuze hebben om op hun vraag in te gaan."*

De gang van zaken die door verzoeker werd beschreven is ook helemaal conform de informatie, daar de taliban de mullah heeft gevraagd om de gevraagde rekrutering te regelen, en de vader van verzoeker tevergeefs heeft gevraagd aan de maleks en dorpsouderen om tussen te komen om een oplossing te vinden.

Dit brengt ook een ander licht op de beslissing van de vader van verzoeker om verzoeker te laten terugkomen naar het dorp om afscheid te nemen, die ook helemaal verzoenbaar is met de beslissing om hem naar het buitenland te sturen. Verzoeker kon niet in Afghanistan blijven leven aangezien de taliban zijn loyaliteit in vraag zouden stellen en hem waarschijnlijk als aanhanger van de autoriteiten zouden beschouwen.

Het feit dat verzoeker deel uitmaakt van de clan Khogyani verhoogt ook de waarschijnlijkheid dat hij aan een beslissing van zijn clan en zijn gemeenschap onderworpen werd om zich bij de taliban aan te sluiten.

Na kennisname van de beschikbare informatie moet er worden vastgesteld dat het relaas van verzoeker geloofwaardig is in het Afgaans context, dat de argumenten van het CGVS om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag op niets berusten buiten de eigen verwachtingen van de Protection Officer en dat deze argumenten tegensproken worden door beschikbare informatie over de rekruteringspatroon van de taliban in de regio van verzoeker."

Verzoeker meent dan ook dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

Hij wijst er verder op dat de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten waarbij de taliban hem wou meenemen omdat zij zagen dat hij gepraat had met iemand die voor de autoriteiten werkte, niet de directe aanleiding betekende voor zijn vlucht uit Afghanistan. Hij voert wel aan dat dit een bijkomende omstandigheid betreft die zijn vrees voor vervolging door de taliban versterkt, omdat hij hierdoor het risico loopt als medestanders van de overheid te worden beschouwd.

Verzoeker wijst er verder op dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst aanleiding geeft tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en betwist de motivering dat hij over een intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Na een korte theoretische toelichting licht hij toe als volgt:

"Het CGVS meent echter dat verzoeker zich bij zijn oom zou kunnen vestigen, in het district Behsud.

Daarnaast, blijkt dat het CGVS meent dat deze regio via Kaboel bereikbaar is. Er wordt echter niets gezegd over de veiligheidssituatie in Kaboel, en het feit of deze regio veilig is voor verzoeker. Er zijn meerdere aanwijzingen dat dit niet het geval is. U Raad heeft bijkomend onderzoek gevraagd aan het CGVS in recente arresten over de veiligheidssituatie in Kaboel. (zie RvV, arresten 196.023 en 196.023 van 30 november 2017). Aangezien er van verzoeker wordt gevraagd om via Kaboel te reizen om naar Behsud te gaan moet de veiligheidssituatie in die regio ook onderzocht worden.

Uit het recente EASO rapport over de veiligheidssituatie in Afghanistan, in het delft betreffende de provincie Nangarhar, blijkt ook dat het westen van Jalalabad, de regio met de weg van Kaboel naar Jalalabad in september 2017 als 'taliban high confidence zone' werd beschreven (EASO, security situatiën, p. 198). Het blijkt ook dat de autoriteiten slechts 75% van het district Behsud onder controle hebben (ibidem). Algemeen blijkt er dat de Afgaanse autoriteiten enkel in de grote districtshoofdsteden aanwezig zijn (EASO security situation, p. 196).

Zowel in arrest 195 228 als arrest 195 227 van 20 november 2017 wordt er door U Raad, in algemene vergadering, gesteld dat artikel 48/4, §2 c) twee verschillende situaties inhoudt:

- Ten eerste, wanneer de mate van het willekeurig geweld zo hoog is dat iedere burger louter door zijn aanwezigheid en ongeacht zijn specifieke omstandigheden het risico loopt op ernstige schade;*
- Ten tweede, wanneer er willekeurig geweld bestaat, maar wanneer de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of gebied een risico loopt op ernstige schade, en dat het HvJ in deze omstandigheid geoordeeld heeft dat er rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden die het algemeen risico verhogen.*

In de bestreden beslissing laat het CGVS gelden dat de situatie in Jalalabad niet overeenkomt met de eerste hypothese.

Toch blijkt het geweld willekeurig is. Volgens U Raad impliceert willekeurig geweld "dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit."

De veiligheidssituatie in de districten Jalalabad, Surkhrod en Behsud lijken overeen te komen met de tweede hypothese van artikel 48/4, §2, c).

De omkering van de bewijslast leidt er toe dat er in zo'n omstandigheden aan het CGVS toekomt te bewijzen dat het profiel van verzoeker geen enkel verhoogd risico inhoudt, dit terwijl hij jong van leeftijd is, nog minderjarig was toen hij het land verliet, reeds meer dan twee jaren in Europa woont en niet van Behsud afkomstig is.

De veiligheidssituatie dient niet enkel te worden onderzocht naar het risico op ernstige schade maar moet ook betrokken worden in de redelijkheidsanalyse van de hervestiging. Wanneer er een situatie bestaat waar burgers, naargelang hun profiel, het risico lopen op ernstige schade omwille van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict (nl. de tweede hypothese van artikel 48/4, §2, c)) dient er worden besloten dat een hervestiging in zo'n gebied niet redelijk is, op zijn minst moet dit als een negatieve indicatie beschouwd worden.

De gezaghebbende organisatie Amnesty International heeft trouwens, omwille van de veiligheidssituatie aanbevolen om geen repatriëringen naar Afghanistan uit te voeren (stuk 3). Dit is een andere negatieve indicatie wat de redelijkheid van een hervestiging in Afghanistan betreft.

De missie UNAMA van de Verenigde Naties heeft ook aangeduid dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen achteruit is gegaan in 2017, t.o.v. 2016 die al een verslechtering was t.o.v. de jaren ervoor (stuk 4)

Deze algemene informatie rechtvaardigt dat de verwerende partij een zeer voorzichtig en nauwkeurig onderzoek voert naar de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief.

Verzoeken wenst te onderlijnen dat zijn oom al moeilijkheden heeft om zijn eigen familie te onderhouden. Hij heeft 7 kinderen ten laste en is maar een kleine landbouwer. Zijn oom is dus niet bereid om verzoeker te ondersteunen op lange termijn in het district Behsud.

Het is niet onwaarschijnlijk dat verzoeker de naam van het dorp waar zijn oom niet kent aangezien hij heeft getracht om verschillende indicaties te geven om deze te situeren (CGVS, p. 16)

Om al deze redenen moet er worden besloten dat er geen interne vluchtalternatief bestaat."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het rapport "Afghanistan: Protection of civilians in armed conflict annual report 2017" van UNAMA van februari 2018 (stuk 3);
- het rapport "Forced back to danger: asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan" van Amnesty International (stuk 4).

2.1.3. In een aanvullende nota van 20 augustus 2018 voegt de commissaris-generaal de volgende documenten:

- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation – update" van mei 2018 (stuk 1);
- EASO Country Guidance "Afghanistan" van juni 2018 (stuk 2).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een theoretische uiteenzetting (over de bewijslast in asielzaken) laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn relaas aannemelijk te maken. Hij voert vooreerst aan dat het feitenrelaas zoals opgenomen in de bestreden beslissing verwarrend en weinig duidelijk is, doch laat na om *in concreto* aan te tonen op welke manier de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten verkeerd werden weergegeven.

Verzoeker toont evenmin aan dat dit een negatieve invloed zou hebben op de verdere beoordeling in de bestreden beslissing, gelet op de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas.

Verzoeker slaagt er immers niet om deze motivering te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Aangezien verzoeker enkel van mening is dat zijn relaas mogelijks wel zou kunnen passen in het feit dat rekrutering van individuele personen door talibancommandanten via contact met de familieleden niet uit te sluiten valt, weerlegt hij geenszins de pertinente en correcte bemerkingen die de commissaris-generaal heeft over zijn persoonlijke relaas. Verzoeker kan nog gevolgd worden waar hij aanvoert dat zijn verklaringen over de manier waarop de taliban zijn familie aansprak om hem te rekruteren niet in tegenstrijd is met de geciteerde landeninformatie waaruit blijkt dat de taliban niet zozeer dwang gebruikt om jongeren te rekruteren. Hij gaat echter voorbij aan de overige vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn, namelijk (i) dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij drie maanden voor zijn vertrek reeds problemen had gekend met de taliban, (ii) dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over hoelang hij les volgde op de madrassa, (iii) dat het niet aannemelijk is dat zijn vader verzoeker zou laten terugkeren naar zijn dorp na zijn vertrek om afscheid te nemen en (iv) dat zijn kennis over de rekruteringsmethodes door de taliban in zijn regio onvoldoende is.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de duur van zijn lessen in de massadra. Gezien verzoeker de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing hieromtrent niet weerlegt, blijft deze onverminderd overeind:

“Voorts moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over hoe lang u koranlessen volgde in de moskee. Zo beweert u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u ongeveer negen maanden naar de moskee ging en koranlessen volgde. Op het CGVS beweert u plots dat u ongeveer tweeënhalf jaar naar de moskee ging om koranlessen te volgen (CGVS, p. 26). Wanneer u bovendien wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, ontkent u dat u ooit sprak over negen maanden. (CGVS, p. 26).”

Verzoeker kan immers niet gevolgd worden in zoverre hij aanvoert dat het aannemelijk is dat zijn vader hem liet terugkomen naar zijn dorp om afscheid te nemen van zijn familie. Verzoeker verklaarde immers zelf meermaals dat personen die weigerden om zich te laten rekruteren door de taliban, het risico liepen om te worden ontvoerd (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 23). Het is dan ook geheel niet aannemelijk dat verzoekers vader hem eerst zou wegsturen om hem vervolgens te laten terugkeren. De bestreden beslissing oordeelde hierover terecht dat:

“Evenmin houdt het steek dat uw vader eerst de moeite zou nemen om u in veiligheid te brengen bij uw oom in Behsud uit angst voor uw gedwongen rekrutering, maar vervolgens het grote risico neemt om u na zeven dagen terug naar het dorp te laten komen om afscheid te nemen (CGVS, p. 24). Zo was het een logischere en veiligere oplossing geweest om uw familie naar Behsud te laten komen om afscheid van u te nemen in plaats van u terug naar het dorp te laten komen waaruit u gevlucht was. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat de taliban uw huis in brand konden steken als er niemand thuis was (CGVS, p. 25). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen. Bovendien kon uw familie even goed in groepen naar Behsud gaan zodat er telkens iemand thuis was. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u plots dat de taliban uw vader ervan hadden overtuigd dat ze na zeven dagen niet meer naar uw huis zouden komen (CGVS, p. 25). Deze verklaring kan evenwel allerm minst overtuigen. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u geheel naast de kwestie (CGVS, p. 25). Daarenboven houdt het geen steek dat uw vader u afscheid zou laten nemen als de taliban reeds hadden gezegd dat ze niet meer zouden langskomen.”

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, doet zijn onwetendheid over rekruteringsmethoden van de taliban in zijn regio van herkomst immers weldegelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Van verzoeker, die als jongeman het risico liep om gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban, hetgeen volgens zijn verklaringen uiteindelijk ook gebeurde, kan immers worden verwacht dat hij beter op de hoogte is van de rekruteringsmethodes door de taliban in zijn regio. Bovendien kan van verzoeker, die verklaarde dat de taliban mensen die weigerden om gerekruteerd te worden met geweld ontvoerde, redelijkerwijze worden verwacht dat hij voorbeelden kan geven van dergelijke ontvoeringen, *quod non*.

De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

“Bovendien heeft u bijzonder weinig kennis van de rekruteringspraktijken van de taliban in uw regio. Immers, wanneer u wordt gevraagd of u andere mensen kent die werden gerekruteerd door de taliban, antwoordt u ontkennend, alvorens u vertelt dat u van “veel mensen hoorde dat ze werden ontvoerd uit hun huizen” (CGVS, p. 23). Echter, gevraagd over wie u het heeft, antwoordt u ontwijkend en naast de kwestie dat het in Khozakhel gebeurde, uw geboortedorp (CGVS, p. 24). Echter, u moest eerder op het gehoor reeds toegeven dat u daarover niets kon vertellen (CGVS, p. 6). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd naar specifieke voorbeelden in Chamthala, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan, moet u evenzeer toegeven dat u niemand kende die werd ontvoerd, maar dat u “wist dat als mensen weigerden, ze met geweld werden meegenomen”. U kan evenwel geen enkel specifiek voorbeeld geven (CGVS, p. 24).”

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij omwille van het door hem aangehaalde incident met de taliban drie maanden voor zijn vertrek als aanhanger van de autoriteiten zou worden beschouwd en hierdoor meer risico loopt bij de gedwongen rekrutering door de taliban. Hij gaat er echter aan voorbij dat de bestreden beslissing reeds oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan dit incident:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk gemaakt heeft drie maanden voor uw vertrek reeds problemen te hebben ondervonden met de taliban. Zo is het niet aannemelijk dat een jongen uit uw dorp, waarvan u niet eens weet hoe hij heet en die toevallig ook bij het Nationaal Leger diende, u plots uit het niets zou aanspreken met “hallo neef, waar is uw huis?”. U kan ook niets vertellen over zijn job bij het leger (CGVS, p. 25). U kan evenmin iets vertellen over wat er met hem gebeurd is (CGVS, p. 26). Dat u dermate weinig kan vertellen over deze jongen die bij het Afghaanse leger diende en bovendien niet eens weet hoe hij heet, staat bovendien in schril contrast met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u meermaals beweerde dat het de taliban op zoeken waren naar een vriend van u (Vragenlijst DVZ, vraag 7).”

Gezien verzoeker dit incident zelf verbindt aan zijn vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban, is de Raad van oordeel dat zijn ongeloofwaardige verklaringen over dit incident verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier.

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn. De neergelegde documenten zijn niet van die aard om de geloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen. De commissaris-generaal oordeelde hierover terecht dat:

“De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat de bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara bevestigt enkel uw identiteit en afkomst uit Khogyani. Het verzendingsbewijs bevestigt enkel dat u post ontving vanuit Behsud.”

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in het district Behsud te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

In de bestreden beslissing werd terecht gesteld dat:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Behsud te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften."

Deze analyse wordt genoegzaam bevestigd door de informatie die de commissaris-generaal in de aanvullende nota heeft toegevoegd aan het dossier. Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker in zijn verzoekschrift toegevoegde en geciteerde informatie is dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Behsud is gesteund. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. In dit verband doet een verwijzing naar de twee verschillende situaties die zich kunnen voordoen in toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet geen enkele afbreuk aan de beoordeling die de bestreden beslissing heeft gemaakt in toepassing van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker aanvoert dat onvoldoende rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke omstandigheden, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing omstandig werd gemotiveerd waarom van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in Behsud vestigt:

"Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Behsud vestigt.

Immers, u verklaart zelf dat uw oom in Behsud woont, dichtbij de luchthaven van Jalalabad. Echter, u beweert dat u niet weet hoe het dorp heet waar hij woont (CGVS, p. 16). Deze verklaring kan evenwel niet overtuigen. Zo verbleef u volgens uw verklaringen zeven dagen bij uw oom voor u het land verliet en betaalde hij bovendien een aanzienlijk deel van uw reis naar Europa (CGVS, p. 21). Dat u beweert niet te weten hoe het dorp heet waar uw oom woont, doet vermoeden dat u mist wil spuien over uw netwerk in Behsud. Evenzeer spuit u mist over uw opleidingsniveau. Zo beweert u op de DVZ dat u analfabeet bent en maar negen maanden koranlessen volgde (Verklaring DVZ, vraag 11; Vragenlijst DVZ, vraag 5). Op het CGVS beweert u plots dat u gedurende tweeënhalf jaar koranlessen volgde en Pasjtoe kan lezen (CGVS, p. 4).

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat uw oom u niet kon ondersteunen omdat de taliban achter u aan zaten (CGVS, p. 27). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Verzoekers verweer dat hij nog minderjarig was toen hij Afghanistan verliet, reeds meer dan twee jaar in België woont en niet van Behsud afkomstig is, kan geen afbreuk doen aan voormelde motivering, waaruit genoegzaam blijkt waarom redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich in Behsud vestigt. Verzoekers verweer dat zijn oom niet over de financiële middelen beschikt om hem in Behsud te onderhouden, betreft een louter blote bewering die overigens klemmt met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn oom een deel van zijn reis heeft betaald (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 21). Verzoeker merkt verder op dat hij er wel in slaagt om het dorp van zijn oom te situeren, namelijk dichtbij de luchthaven van Jalalabad, doch de Raad merkt op dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van de naam van dit dorp.

Verzoeker gaf finaal ook aan dat hij vooral met zijn vader langsging bij zijn oom in Behsud, wat erop wijst dat de bewering dat hij nooit zijn dorp verliet omdat zijn vader hem anders zou straffen, niet klopt (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 10-11, 16). Bijkomend dringt zich de vaststelling op dat verzoekers verklaringen de ware aard van zijn achtergrond en opleidingsniveau verbergen. Uit verzoekers handtekening blijkt ontegensprekelijk dat hij het Latijnse alfabet kent en hanteert (bijlage 26), zodat zijn bewering analfabeet te zijn en nooit naar school te zijn gegaan, getuigt van zijn wil om te misleiden (DVZ-verklaring, stuk 17, p. 4). Deze eerste verklaring werd overigens al achterhaald, doordat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat hij een beetje Pashtou kon lezen, maar dit niet kon schrijven en gedurende 2 à 2,5 jaar naar de koranschool is geweest (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 4). Bovendien heeft verzoeker aangegeven dat hij in België 7 à 8 maanden naar school is geweest en dat hij op die korte tijd Frans leerde (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 11). Hierbij kan nog worden opgemerkt dat verzoeker heeft verklaard dat hij van plan was om te studeren in België (DVZ-verklaring, stuk 17, p. 10). Verzoekers verweer kan aldus niet dienstig worden aanvaard, nu blijkt dat verzoeker voldoende vindingrijk is om als alleenstaande jongeman naar Europa te reizen en alhier de asielinstanties tracht te misleiden omtrent zijn achtergrond en opleidingsniveau.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in het district Behsud over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP